

חזרה לשיחות יארינג! שלום עם הפלסטינים!

כל יום של הפסקת-אש העובר ללא פעולה ממשית למען השלום — עלול להביא לאובדן חייהם מחר!

הפסקת-האש אינה יכולה להימשך בלי סוף, אם אין התקדמות אל השלום. גמאל עבדאל-נאצר קבע את הכלל הערבי: הפסקת-אש ללא התקדמות לקראת הסדר — פירושה השלמה עם הכיבוש הישראלי. יורשיו של עבדאל-נאצר כפופים לכלל זה.

לכן — הפסקת-האש היא זמנית. הפסקת-האש ללא שיחות שלום — תביא בעוד כמה שבועות לחידוש המלחמה.

אם תתחדש המלחמה — ננצח. אם ננצח — יקראו המצרים לסובייטים. אם יתערבו הסובייטים — נהיה תלויים בהצלה אמריקאית.

במיקרה הטוב ביותר: עימות אמריקאי-סובייטי, על חשבוננו. במיקרה הרע ביותר: מלחמה גלויה בין צה"ל והצבא הסובייטי.

איך למנוע זאת?

על-ידי חזרה לאלתר לשיחות-יארינג!

כל אדם בצמרת ישראל מבין זאת. הממשלה כבר החליטה, למעשה, לחזור. אם כן — למה להתמהמה? למה לעשות רושם שאנחנו חוזרים רק תחת לחץ, מתוך כטייה, מתוך חולשה, לפי רצון האמריקאים? למה לא לחזור בקומה זקופה, מתוך יוזמה ישראלית, כדי להשיג שלום התואם את האינטרס של ישראל? כאשר תבענו נשק כפיצוי עבור הזוט הטילים בתעלה — צדקנו. כאשר אנו משתמשים בעניין הטילים כתירוץ למניעת שיחות-שלום, אחרי שכבר קיבלנו את הנשק המחזיר את מאוזן-הכוחות לקדמותו ואף משנה אותו לטובתנו — איננו צודקים!

כשאנחנו משתתפים בשיחות-שלום — איננו עושים טובה לאיש. לא לרוסים, לא לאמריקאים, לא לערבים. אנחנו עושים טובה לעצמנו.

זה נוגע לכל אחד מאיתנו. זה נוגע לך. קרא לממשלה: לחזור לשיחות-יארינג — מיד!

שיחות יארינג — עם מי?

השיחות נקבעו בינינו ובין ממשלות ערב. אבל חסר בהן הגורם המרכזי לפיכסוף — העם הפלסטיני, שנשללה זכותו לעצמאות ולקיום לאומי.

לפני 23 שנים בדיוק, בכ"ט בנובמבר 1947, החליטה עצרת האו"ם להקים בארץ שתי מדינות לאומיות — מדינת-ישראל ומדינת-פלסטין. התנגדות הערבים לפתרון זה הביאה למלחמת תש"ח. ערביי פלסטין נוצחו במלחמה זו, וקראו לעזרת העמים הערביים השכנים. בתום המלחמה נשארו הצבאות השכנים בארץ, וסיפחו לירדן ולמצרים את אדמות פלסטין הערביות.

כתוצאה מכך נשאר העם הפלסטיני ללא מדינה משלו, ללא חיים לאומיים משלו, ללא בית לאומי שעליו מתנופף דגל האומה.

זהו מקור כל הרעה, שורש כל הסיכסוכים מאז ועד היום. **אנו מעוניינים לסלק את מקור-הסיכסוף. אנו מעוניינים בפתרון בעיית הפלסטינים, שיביא סוף-סוף לשלום, לדו-קיום ולשיתוף-פעולה.**

כשאנחנו מכירים בזכותה של האומה הפלסטינית מדינה משלה בצד ישראל — איננו עושים טובה לאיש. אנו עושים טובה רק לעצמנו. כי שלום עם חוסיין, שלום אשר הפלסטינים אינם מכירים בו, שלום העלול למות מחר יחד עם חוסיין — מה ערכו?

שלום בלי הפלסטינים — אינו פותר את הבעיה. שיחות שלום בלי הפלסטינים — אינן נוגעות במוקד הסיכסוף.

- לכן, קרא לממשלת ישראל:
- להכיר בקיומה של האומה הפלסטינית. כצד בסיכסוף וכצד לשלום של מחר!
 - לקרוא לעם הפלסטיני להקים נציגות מדינית אחראית, שתהיה מוכנה להידבר עם ישראל!
 - ליזום את הזמנת הפלסטינים לשיחות-יארינג!
 - לבטל את האיסור הקיים בשטחים המוחזקים על פעולה פוליטית, ולהתיר לפלסטינים בשטחים אלה להתארגן ולהקים נציגות אחראית!
 - זוהי שעת השי"ן — עכשיו הזמן לפעול!

תנועת העולם הזה — כוח חדש

אם אתה רוצה לשמוע עלינו יותר, בוא לאסיפות בהשתתפות ח"כ אורי אבנרי ועו"ד אמנון זכרונג זכרונג במיסגרת המיבצע:

- בירושלים: יום ב', 30.11.70, שעה 21.00, בקריית האוניברסיטה, אולם ב' (מעל "בה-אתון")
- בחיפה: יום ד', 2.12.70, שעה 21.00, באולמי "דורות", רח' ירושלים 13.
- בתל-אביב: יום ה', 3.12.70, שעה 21.00, באוניברסיטת רמת-אביב, באודיטוריום של ניו-מכסיקו.
- באר-שבע: יום א', 6.12.70, שעה 21.00, על המוקם, תבוא הודעה.

לחברי התנועה:

במסגרת המיבצע, יעמדו ביום ב', 30.11.70, פעילי התנועה ברוכני הסברה במרכזי הערים הגדולות ובקמפוסים. התקשרו מייד עם משרד התנועה בתל-אביב, טלפון 265836 או ישירות

במדינה

(המשך מעמוד 12)

ישראל (500 מיליון דולאר) * וקמבודיה (125 מיליון).

הריקת שיניים. בסינאט קמה זעקה. איך יצביע סנטור, שהתחייב בפני בוחריו לתמוך בכל מחיר בישראל, ולהתנגד בכל מחיר למלחמת הודוסין?

ניכסון יכול רק ליהנות למראה לבטי אויבו בסינאט. אולם הדיפלומטים הישראליים חרקי שיניים בחוסר-אונים.

הם חששו כי אויב-המלחמה עלולים להזיק לאישור ההקצבה לישראל.

קרוב לוודאי כי הצעת-החוק הצטרך לעבור את ועדת-החוק, בה שולט ויליאם פולברייט. אויב מושבע של מלחמת ויאט-נאם. הוא עלול להבל בעצות קשות.

אך מעבר לשיקולים טכסיים, יש ב-תימרון של ניכסון נזק חמור הרבה יותר: בעיני מיליוני אמריקאים, ובקיקר הצעיר רים, קושרת הצעת-החוק את ממשלת ישראל עם כת-הקצינים של קמבודיה, ואת

מחר במדינה. גישתה היא אידיאולוגית, דוקטרינרית ומופשטת.

התל-אביבים הם ברובם ציונים, לפי אסכולת מפ"ם מלפני 30 שנה. הירושלמים הם ברובם לא רק בלתי-ציונים, אלא אנטי-ציונים קיצוניים. טען יוסי שארץ הירושלמי, צעיר (25) גבה-קומה ובלונדי, מאז ראשית דרכה ממלאה הציונות שלי-חות של האימפריאליזם, והיא חלק מן המערך האימפריאליסטי העולמי.

יארינג הבורגני. המיבחן האמיתי בא בשאלה פשוטה מה יותר טוב — שלום באמצעות המעצמות האימפריאליסטיות, או מלחמה שתביא למהפכה בישראל ובארצות-ערב?

טען דני פתר, יוצא-מק"י גינני: "אני מעדיף שלום בורגני על כדור מהפכני" — אימרה שעוררה זעם אצל הירושלמים. אלה פסלו גם שלום עם אירגון פתח, שנראה להם ריאקציוני מדי, והיו מוכנים להיכבדות רק עם החזית הדמוקרטית לשיח

אנשי שי"ח בוויכוח סוער עם יריביהם בהפגנה בירושלים שלום בורגני או כדור מהפכני?

רור פלסטין, בהנהגת נאיף חווסמה, אירגון קטן בעל גישה סוציאליסטית.

קראה ניבה, צעירה חנינית הנשואה ל-קצין-שריון: "קודם כל צריכים לחזור לשיחות יארינג! אולם הדבר עורר רק זילזול אצל המהפכנים העיקביים, ששליח האו"ם הבורגני מעורר בהם שאט-נפש בלבד.

הדושיה הפך לתלת-שיח עם נאומיהם של סטודנטים-עולים מאמריקה הדומית, שהעתיקו לארץ את הנוסחות של השמאל החדש מאותה יבשת.

את ההתפרקות ההיתולית סיפק צעיר מארצות-הברית, שבשערותיו הארוכות וב-זקנו היו שוריים פרחים. הוא מחה את הזיעה מפניו בשטר של לירה, זרק אותה בתום נאומו.

שכנים של מי? בראשית הוועידה היה קיים ספק אם קבוצת-שי"ח השונות יכולות לדור לאורך ימים בכפיפה אחת.

גדמה שהאגף השמאלי קרוב יותר ל-קבוצת מצפן, שהתחלקה לשלוש סיעות יריבות, מאשר לבני-הקיבוצים שוחרריה-שלום. הדבר הודגם כאשר נאם צעיר בחולצה ירוקה נאום ארוך, נתגלה רק במישפט האחרון כשליח מצפן. לעומת זאת נאם סטודנט ארגנטיני, חבר שי"ח בחיפה, נאום בעל אופי מצפוני מובהק, שנסתיים בקריאה ל"מזרח תיכון סוצי-אליסטי", שבלעדיו אין ערך לשלום.

האגף התל-אביבי, לעומת זאת, שונא את מצפן ונראה כה קרוב לשלוחות אחרות של מתנהג-שלום. עד כי לא היה ברור מה מונע את איחודו איתן.

אולם בתום הוועידה נתברר כי לקו "ה-פוליטי" יש רוב מוחלט, ושרבים מן הירושלמים הצטרפו אליו. רוב זה קיבל גי-לירידת השכיל ארבעה עקרונות: שלום ללא סיפוח.

● הכרה בזכות ההגדרה העצמית של העם הפלסטיני.

● משא ומתן ללא תנאי עם מדינות ערב ועם העם הערבי הפלסטיני.

● חזרה מייד לשיחות יארינג על בסיס ה"ל".

● מצויידים בגילוי-דעת זה יצאו משתתפי הוועידה לרחוב דיזנגוף, חילקו את ה-טפסים. כמו תמיד, זכו במנה של מכות מצד שוחרי ארץ-ישראל השלמה.

מלחמת-המגן של ישראל להרפתקה השנו-אה בהודוסין.

זהו בדיוק קרה-הסברה של אירגוני ה-פדאיון ברחבי ארצות-הברית.

אירגונים

רב-שיח

בשי"ח

על הקירות התנוססו התמונות של גדולי סופרי האידיש, כי האולם שיך ל"בונד", התנועה היהודית הקשישה שדגלה באידיש. אולם התנועה שקיימה בשבת את ועידתה באולם זה היא צברית שבצברית.

תנועת שי"ח נולדה לפני שנה וחצי, כאשר אושיה-שמאל הצעירים במס"ם פר-שו מהמפלגה, על רקע הצטרפותה למערך ולקו הממשלה. הצטרפו אליהם יוצאי מק"י שלא יכלו לסבול את תמרוני הדי-ר משנה סנה, ואחרים. כמעט כל חברי התנו-עה הם סטודנטים, רבים מהם חברי-קרי-בוצים.

השבוע התקבצו חברי התנועה מכל ה-ארץ — כמאתיים במיספר — להעידתם השנייה. השאלה היסודית שריחפה עליהם: האם זוהי תנועה אחת, או צרור של קבו-צות נפרדות?

שתי קבוצות. כבר בראשית הדיון היה ברור כי בשי"ח קיים דו-שי"ח, ואולי תלת-שי"ח, בין שתיים-שלוש קבוצות שו-נות.

הקבוצה האחת מרוכזת באוניברסיטת-תל-אביב, ומשתייכים אליה חברי-קיבוצים מ-יוסי אמיתי, המזרחן המשופם מגבולות בנגב ועד רן כהן השחרחר מגן-שמואל. קבוצה זו היא פוליטית, והיא רוצה לה-שפיע על הנעשה במדינה.

הקבוצה השנייה, שחבריה נמצאים ב-ירושלים, והיא חושבת על המהפכה ה-עולמית יותר מאשר על העומד להתרחש

* הקצבה זו מאפשרת קניית נשק הר-בה מעבר לטכום הקוב של חצי-מיליארד כי די בכסף זה כדי לממן משלוחים יקרים פי שניים ושלוש.